

De jury moest drie gedichten kiezen uit een tachtigtal ingezonden bundels, dus uit enkele duizenden gedichten. Die uitverkiezing is trapsgewijs verlopen: eerst selecteerden wij bundels die ons om welke reden dan ook opmerkelijk voorkwamen, en dat waren er tientallen, daarna ontstond een levendige discussie over de vraag in welke drie bundels wij de prijswinnende gedichten dachten aan te zullen treffen. De uitkomst van dit beraad is al bekend gemaakt.

Dat Remco Campert met het openingsgedicht van zijn bundel *Nieuwe herinneringen* een onmiskenbare winnaar is, zal wel niemand willen betwisten. 'Op de Overtoom' heet het gedicht en het gebruik van die straatnaam wekt herinneringen op aan het bekende gedicht van Nijhoff dat begint met de regel 'Ik ging naar Bommel om de brug te zien'. Al in de eerste regel van Campert wordt met het gebruik van de woorden 'Het dooit op de Overtoom' de sterfelijkheid op een onnadrukkelijke manier geïntroduceerd. Deze toon, nooit dikdoenerig, nooit sentimenteel, wel melancholisch, is Campert toevertrouwd. Allerlei gevoelens krijgen door eenvoudige, maar zeer preciese bewoordingen hun uitdrukking. Er zijn zelden zulke licht geformuleerde ouderdomsgedichten geschreven, waarin brekelijk gelopen wordt op een glad trottoir, vergelijkbaar met het tastende verloop van het gedicht.

Met het gedicht 'All inclusive' uit haar bundel *Spamfighter* houdt Anne Vegter een poëtisch pleidooi voor het leven zelf, de beweging, en de kermisattracties die daarmee gepaard gaan: botsen, zweven, duiken, rollen, hangen, trillen. Het is een geestig en ook ernstig gedicht, dat in zijn vorm duidelijk de beoogde beweeglijkheid wil tonen. De vragen die gesteld worden zijn fundamenteel: 'Wat wil je geven?' of 'Hecht je aan boodschappen?' In de supermarkt blijkt een wethouder blij te zijn dat hij zijn ziekte te boven is gekomen. Een echte Vegter of spamfighter volgt daar direct op: 'Ook slechte mensen overleven gemakkelijk'. Het gaat heel spannend toe in dit zo verknipt ogende gedicht, de gebeurtenissen rollen over elkaar heen en krijgen door het buitengewone van Vegters blik op het leven het karakter van een fundamentele waarheid. In laatste instantie gaat het gedicht over leven en dood, wie in beweging is leeft en 'trilling lengt tijd'. Een prachtig, nuttig gedicht.

Tot de werkelijk getourmenteerde dichters mag Rogi Wieg wel worden gerekend. Hij worstelt als geen ander met de grote levensvragen en met zijn eigen, weerbarstige en dubbelzinnige persoonlijkheid. Wieg heeft als dichter het vermogen zijn eigen leven zowel van nabij als op afstand te bezien, zijn formuleringen zijn scherp, maar nooit al te geslepen, hij weet gevoelens uit te buiten, maar tevens te beheersen, zonder daarmee wanhoop, onmachtigheid of verbrokkeling uit te sluiten. In de bundel *De kam* is hij uitgegroeid tot een indrukwekkende dichter, die het schrijven van gedichten op het scherp van de snede beoefent en daarmee zichzelf, en de lezer, in de waagschaal stelt. Het gedicht 'Geen revolver' is een soort zelfportret via de verwante dichter Hölderlin, die zich van de werkelijkheid afwendt door de gordijnen dicht te trekken, 'leest even helder, / verduistert dan'. Ook bij Wieg, en in dit gedicht, draait alles ten slotte om leven en dood, maar net als bij Campert en Vegter, krijgt ook het element van de poëzie een rol in het gedicht te vervullen. In de laatste strofe buigt Hölderlin zich over zijn gedicht, 'schrapt wat woorden, drinkt en bidt'.

De jury heeft, eensgezind, deze drie gedichten voorgedragen voor de Gedichtendagprijzen, mede in de hoop dat deze keuzen zullen bijdragen aan de belangstelling voor poëzie in al haar verschillende gedaantes.

De jury:

Tom van Deel

Els Dottermans

Sanneke van Hassel